

Arrest

nr. 283 445 van 18 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2022 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 augustus 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. VAN GRIEKEN en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om een machtiging tot verblijf als student.

Op 4 augustus 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Op diezelfde dag beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het betreft de thans bestreden

beslissingen, die aan de verzoeker werden ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 4 augustus 2022.

De onontvankelijkheidsbeslissing (dit is de eerste bestreden beslissing) is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 16/11/2021 bij de burgemeester van Antwerpen door A. M., geboren te Yerevan op (...)2003, onderdaan van Armenië, verblijvende L(..., 11 2100 ANTWERPEN, in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene het Rijk is binnen gekomen, zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging voor studies. Betrokkene bezat enkel een D-visum voor studies in Italië, en werd op basis van een geldig paspoort en het visum voor Italië, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring kreeg, afgegeven op 10/11/2020 en geldig tot 11/12/2020. Overwegende dat via de stad Antwerpen een aanvraag 9bis werd overgemaakt op 14/06/2021 in het kader van studies.

Overwegende dat een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 29/06/2021 met betrekking tot die aanvraag en dat die beslissing hem werd betekend op 01/07/2021.

Overwegende dat betrokkene opnieuw een aanvraag verblijfsmachtiging indient op 16/11/2021, waarna hem op 02/02/2022 een attest van inontvangstname wordt overgemaakt.

Overwegende dat deze aanvraag tot verblijfsmachtiging terug wordt opgestart vanuit illegaal verblijf, en dat een dergelijke aanvraag enkel op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 rechtstreeks kan ingediend worden in België bij de gemeentelijke administratie, indien het bewijs wordt geleverd van buitengewone omstandigheden die de aanvraag rechtvaardigen.

Overwegende dat, omwille van deze buitengewone omstandigheden, betrokkene moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong, of naar het land waar hij verbleef, om ginds de machtiging tot verblijf aan te vragen;

Overwegende dat betrokkene geen buitengewone omstandigheden aanhaalt die zijn aanvraag hier in België verantwoorden.

Rekening houdend met deze elementen wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

(...)”

Het bevel om het grondgebied te verlaten (dit is de tweede bestreden beslissing) luidt als volgt:

“(…)

De heer A., M.

geboortedatum: (...)2003

geboorteplaats: Yerevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en)7, alinea1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, alinea1, 2° : Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de door artikel 6 van de Wet van 15/12/1980 bepaalde termijn, of slaagt er niet in te bewijzen dat hij deze termijn niet heeft overschreden. De aankomstverklaring van betrokkene afgegeven door de stad Antwerpen op 10/11/2020 en geldig tot 11/12/2020 is verstreken, en de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies is onontvankelijk.

Verder zijn er geen aanwijzingen dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten, kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er zijn geen aangetoonde redenen omtrent de gezondheidstoestand noch het familie- en gezinsleven van betrokkene om geen bevel af te leveren.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie op:

"II. Betreffende de ontvankelijkheid

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid 'een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen .' Onder 'middel ' in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007. Nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Daar verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat aan te geven welke rechtsregel dan wel wel rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden, is verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissingen van 4 augustus 2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

Verzoeker voert immers louter een betoog waarin hij stelt dat zijn aanvraag wel ontvankelijk is, dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië, dat hij zich naar Rusland zou moeten begeven waar een oorlogstoestand verkeert en dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat hij bij zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, laat staan dat hij zou aangetoond hebben dat er effectief sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om de aanvraag van in het land van herkomst in te dienen.

In zoverre verzoekende partij aan de hand van elementen die zij voor het eerst in haar verzoekschrift aanhaalt tracht kritiek te uiten op de motieven van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat deze elementen niet aan verweerder ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met deze elementen, die pas in het kader van onderhavige procedure worden aangehaald. Deze elementen die verzoekende partij voor het eerst in haar verzoekschrift aanhaalt, kunnen niet weerhouden worden in het kader van onderhavig beroep. De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing. In het verzoekschrift van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat er wel degelijk sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden, is geenszins afdoende om de bevindingen van de verwerende partij aan het wankelen te brengen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming.

Verwerende partij merkt verder op dat er in het verzoekschrift geen middelen ontwikkeld werden die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande is verwerende partij van oordeel dat het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 4 augustus 2022 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.”

De advocaat van de verzoeker heeft ter terechtzitting een nieuwe stukkenbundel neergelegd, met de volgende stukken: een kopie van zijn identiteitskaart, een afschrift van een bewijs van inschrijving in het ‘Superieur Instituut voor Muziek’ te Namen, een aantal verklaringen op eer van derden, en een kopie van een nieuwe verblijfsaanvraag die zou zijn ingediend op 21 november 2022. Hij stelt dat deze stukken worden overgemaakt om aan te tonen dat de verzoeker wel degelijk een geldig Armeens paspoort heeft en vraagt om het beroep op grond van deze informatie ontvankelijk te verklaren.

De Raad stelt evenwel vast dat de ter terechtzitting neergelegde stukken op geen enkele wijze in verband kunnen worden gebracht met de ontvankelijkheid van het beroep of met de hierboven geciteerde exceptie van niet-ontvankelijkheid. De advocaat van de verzoeker gaat niet inhoudelijk in op door de verweerder opgeworpen exceptie en hij licht ook niet toe hoe het gegeven, dat de verzoeker een geldig nationaal paspoort heeft, zou impliceren dat er in het verzoekschrift wel degelijk een ontvankelijk middel wordt ontwikkeld. De Raad wijst erop dat het verzoekschrift zelf, dit is de gedinginleidende akte, de grenzen van de rechtsstrijd bepaalt. Het verzoekschrift zelf moet dus een ontvankelijk middel bevatten. Indien er, zoals hierna zal blijken, geen ontvankelijk middel is opgenomen in het verzoekschrift, dan kan dit euvel niet worden rechtgezet bij eventuele latere proceshandelingen.

Hierna zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring inderdaad onontvankelijk is. Bijgevolg kunnen de ter terechtzitting neergelegde stukken hoe dan ook niet bij de beoordeling ten gronde worden betrokken.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling(en) wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In het verzoekschrift zet de verzoeker het volgende uiteen:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Dat de aanvraag van verzoeker geenszins onontvankelijk is.

Dat er bovendien geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in verzoekers land van herkomst die de bevoegdheid heeft om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden af te leveren, zodat verzoeker gedwongen zal worden om zich te richten tot een diplomatieke post in het buitenland, waar verzoeker evenmin gemachtigd is tot verblijf en wat de nodige vertraging en administratieve rompslomp met zich mee zal brengen.

Dat verzoeker geen aanvraag tot machtiging tot verblijf kan doen op de Belgische ambassade te Armenië aangezien deze gevestigd is in Moskou (Rusland).

Dat verzoeker uiteraard gelet op de oorlogssituatie in Rusland onmogelijk een aanvraag kan doen op de Belgische ambassade te Armenië die gevestigd is in Rusland.

Dat er aldus in tegenstelling tot hetgeen gesteld wordt in de beslissing van 4 augustus 2022 wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die de aanvraag van verzoeker in België verantwoorden.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene ‘onvoorzienbaar’ is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat zij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.”

Deze uiteenzettingen vermelden geen rechtsregel die de verzoeker door de eerste dan wel de tweede bestreden beslissing geschonden acht. Naast de vaststelling dat de verzoeker geen duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel naar voor brengt, moet ook worden opgemerkt dat uit het bovenstaande betoog evenmin op impliciete wijze kan worden afgeleid op welke rechtsregel de verzoeker precies zou doelen. De verzoeker beperkt zich immers tot een feitelijke argumentatie waarmee hij wil aantonen dat er, in tegenstelling tot hetgeen in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van de aanvraag in België verantwoorden. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing wordt beklemtoond dat de aanvraag om machtiging tot verblijf *in casu* enkel op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ingediend worden in België bij de gemeentelijke administratie, indien het bewijs wordt geleverd van buitengewone omstandigheden die de aanvraag rechtvaardigen. Verzoekers aanvraag wordt vervolgens niet-ontvankelijk verklaard omdat de verzoeker in zijn aanvraag *“geen buitengewone omstandigheden aanhaalt die zijn aanvraag hier in België verantwoorden”*. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag niet wordt afgewezen omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn, maar wel omdat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. De feitelijke toelichting in het voorliggende verzoekschrift van de buitengewone omstandigheden die de verzoeker alsnog moeten toelaten om de aanvraag in België in te dienen, houdt derhalve geen betwisting in van het determinerend weigeringsmotief dat erin is gelegen dat de verzoeker, ofschoon de buitengewone omstandigheden in de onderliggende aanvraag moeten worden naar voor gebracht, geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. De feitelijke uiteenzettingen van de verzoeker komen neer op een opportuiniteitskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift geen rechtsregel kan worden ontwaard die door de bestreden beslissing(en) zou zijn geschonden. Er is derhalve geen ontvankelijk middel aangevoerd.

Het ontbreken van een ontvankelijk middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE